Dosarul nr. 1-201/2024
1-21082539-38-1-02062021-2

SENTINŢĂ
În numele legii

14 august 2025 or.Rezina

Judecătoria Orhei,sediul Rezina
în componența:
Preşedintelui şedinţei, judecătorul Eugeniu Russ
Grefier Corina Cebotari
Natalia C atarău

cu participarea:
Procurorului Mihail Chipăruș
Apărătorului inculpatului Ruslan Caciarin
Părților vătămate Oleg Potoroacă
în lipsa:
Inculpatului Petru Ivanov
Părți vătămate Olga Potoroacă

examinând în şedinţă publică, în procedura generală, în limba română, cauza penală de învinuire a lui:

Ivanov Petru Petru, născut la *****, IDNP *****, locuitor al *****, celibatar, studii medii, neangajat oficial în câmpul muncii, cetăţean al Republicii Moldova, anterior judecat prin:

-sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 11 decembrie 2018, în baza art.287 alin.(2) lit.b) Cod penal, la 2 ani închisoare, iar în baza art.90 alin.(1) Cod penal, pedeapsa suspendată pe un termen de 1 an,

-sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 28 septembrie 2021, în baza art. 264[1] alin. (4) din Codul penal, stabilindu-i pedeapsa sub forma de închisoare pe un termen de 6 (șase) luni, iar potrivit art. 85 alin. (1) din Codul penal, ținând cont de încheierea Judecătoriei Hîncești, sediul Central din 21 ianuarie 2021, i s-a stabilit inculpatului, prin cumul parțial, pedeapsa definitivă de 2 (doi) ani și 3 (trei) luni închisoare,

- încheierea Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana din 12 martie 2024, s-a respins, ca fiind neîntemeiată, cererea condamnatului Ivanov Petru, privind aplicarea prevederilor art. 92 din Codul Penal, în privința sa.

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal.

Procedura de citare legală, respectată.

Date cu referire la examinarea cauzei penale: 02.06.2021 – 14.08.2025 (în procedura judecătorului Eugeniu Russ din 14.11.2024)

Cu referire la materialele cauzei penale și a probelor administrate și cercetate în ședința de judecată, instanța de judecată,

c o n s t a t ă:

Fapta prejudiciabilă constatată.

1.1. Inculpatul Ivanov Petru, la 27.09.2019, în jurul orei 2300, împreună cu Cibotari Elena Vasile, aflându-se în stare de ebrietate alcoolică, intenţionat, urmărind scopul violării domiciliului, în lipsa consimţământului proprietarului, au intrat în ograda gospodăriei părţii vătămate Potoroacă Oleg Tudor, născut la *****, amplasată în satul *****, raionul *****, iar la solicitarea acestuia de a ieşi din ogradă, au refuzat de a părăsi domiciliul, aplicând violenţa fizică asupra părţii vătămate Potoroacă Oleg, şi anume i-au aplicat lovituri cu pumnii în faţă şi peste diferite părţi ale corpului, cauzând-i leziuni corporale neînsemnate sub formă de excoreaţie a capului, echimoză buzei superioare, edem moderat al ţesuturilor moi al degetul 1 mâna dreaptă, leziuni confirmate prin raportul de constatare nr. 201928P0402 din 30.09.2019.

1.2. Astfel, inculpatului Ivanov Petru i-a fost incriminată de către organul de urmărire penală săvârşirea infracţiunii conform încadrării juridice prevăzute la art.179 alin.(2) din Codul penal, după semnele calificative „*pătrunderea ilegală şi refuzul de a părăsi domiciliul persoanei, săvârşită cu aplicarea violenţei*”.

Privind procedura.

2.1. În ședință de judecată, inculpatul Petru Ivanov nu s-a prezentat pentru a oferi declaraţii sau a pentru a se expune privind modalitatea cercetării judecătoreşti, în pofida înştiinţării legale, iar apărătorul şi procurorul au susţinut examinarea cauzei în procedură generală, motiv pentru care, în conformitate cu articolele 321, 351 alin. (2) pct. 5) şi 352 din Codul de procedură penală, instanţa de judecată a dispus examinarea cauzei penale în procedură generală, în absenţa inculpatului, în limba română şi în şedinţă publică cu participarea apărătorului Ruslan Caciarin.

În motivare, instanţa mai expune că prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 06.03.2025, s-a dispus anunţarea în căutare a inculpatului Petru Ivanov de către IP Hîncești au fost demarate investigaţiile de căutare (dosarul de căutare nr.2025200057), în rezultatul acestora potrivit raportului colaboratorului IP Hîncești, s-a stabilit că Petru Ivanov nu fost depistat.

2.2. Prin urmare, inculpatul, chiar dacă a cunoscut despre examinarea cauzei penale de învinuire a sa, totuşi a continuat să se eschiveze de la prezentarea în instanţă, acesta fiind predispus în acest scop, în condiţiile în care mai sunt iniţiate investigaţii în vederea găsirii sale şi în alte cauze penale, dar nu a informat despre motivele neprezentării şi nici despre schimbarea domiciliului acestuia, adică unde *de facto* ar locui, iar în aceste condiţii instanţa a constatat că Petru Ivanov a renunţat în mod tacit, dar vădit la exercitarea dreptului său de a apărea în faţa instanţei şi de a se apăra personal, continuând să se sustragă de la judecată şi în aceste condiţii, aplicând prevederile art. 321 alin. (6) din Codul de procedură penală, instanţa a dispus prin încheiere din 04 iulie 2025, de a continua examinarea cauzei penale în absenţa acuzatului vizat *supra*, care este anunţat în căutare.

2.3. În susținerea acestor concluzii, se prezintă a fi esențial de invocat doctrina penală și jurisprudența CEDO în acest sens, ori principiul contradictorialității privește mai multe aspecte, printre care și prezența personală a inculpatului la judecată.

În procesele penale, prezența celui trimis în judecată la dezbaterea cauzei este un element esențial al asigurării principiului contradictorialității și al unui proces echitabil, în general. Or,

Curtea Europeană a decis în mod constant în jurisprudența sa, că posibilitatea pe care trebuie s-o aibă „*acuzatul*” de a lua parte la ședința de judecată decurge din obiectul și scopul ansamblului dispozițiilor art. 6 din Convenție, deoarece lit. c), d) și e) ale par. 3 ale aceluiași text recunosc „*oricărui acuzat*” dreptul „*de a se apăra el însuși*”, „*de a interoga sau de a face să fie interogați martorii*”, „*de a fi asistat gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba utilizată în ședința de judecată*”, toate acestea fiind de neconceput fără prezenţa sa.

Astfel, legislatorul este obligat să ia măsuri de „*descurajare*” a absențelor nejustificate. O situație specială din punct de vedere al respectării principiului contradictorialității este aceea a absenței acuzatului de la proces sau, altfel spus, posibilitatea judecării în lipsă a unui acuzat care se sustrage de la judecată, prin raportare la exigențele art. 6 din Convenție.

Spre exemplu, pe cazul *Mihaes împotriva Franţei* din 25 mai 1998, cu privire la inadmisibilitatea unui recurs în casație pentru motive legate de sustragerea voluntară a reclamantei de la judecată într-o cauză penală, fosta Comisie a considerat că aceasta nu constituie nici o limitare disproporționată a dreptului la un tribunal și nici a dreptului la un proces echitabil, deoarece, în speță, reclamanta a refuzat să fie prezentă, în persoană, în fața instanțelor de fond, ceea ce semnifică renunțarea la însuși dreptul de a participa la ședințele de judecată ale jurisdicțiilor care au pronunțat hotărârea.

În aceste condiții, Comisia a considerat că reclamanta, prin propria sa voință și în mod neechivoc, a renunțat la dreptul de a fi ascultată de tribunal și la dreptul de a se apăra în proces.

În cazul *Kattan împotriva România* din 21 ianuarie 2014, Curtea Europeană a adoptat o decizie de inadmisibilitate, cu respingerea ca vădit nefondată a plângerii privind încălcarea art. 6 CEDO, întrucât instanța și-a îndeplinit obligația pozitivă de a face demersuri pentru a asigura prezența inculpatului în instanță.

Prin urmare, Curtea a considerat că reclamantul a contribuit în mare măsură la crearea unei situații, în care în mod rezonabil, a putut prevedea consecințele comportamentului său – examinarea cauzei în lipsa sa. În ipoteza în care o persoană a avut cunoștință despre desfășurarea judecății și cu toate acestea nu s-a prezentat în fața instanțelor, este vorba despre o conduită procesuală culpabilă a persoanei.

Posibilitatea soluționării cauzei în lipsa inculpatului este recunoscută și prin Rezoluția nr. 75 (11) a Consiliului Europei privind criteriile ce trebuie respectate în cazul în care o persoană este judecată în lipsă. Astfel, în criteriul nr. 9 se statuează că persoana condamnată în lipsă ar trebui să aibă dreptul de a judeca din nou dacă dovedește faptul că absența sa de la judecata inițială este datorită unor cauze independente de voința sa și că nu a avut posibilitatea de a înștiința instanța.

În aceste circumstanțe, se reține că nici reglementările internaționale și nici cele interne nu impun admiterea unei cereri de rejudecare în cazul unei persoane condamnate în lipsă, impunându-se verificarea faptului dacă aceasta s-a sustras sau nu de la judecată. A interpreta altfel dispozițiile legale ar însemna a recompensa sustragerea de la soluționarea cauzei și a da posibilitatea condamnatului să se prevaleze de propria sa culpa, legitimând astfel un abuz de drept procesual.

În aceste condiţii, instanţa argumentează prin faptul că în faza judecării cauzei, inculpatul Petru Ivanov a fost notificat privind desfăşurarea şedinţelor de judecată, însă acesta a continuat să se eschiveze şi a refuzat să se prezinte, fără să mai informeze instanţa despre motivele neprezentării sau despre schimbarea domiciliului său.

2.4. Din argumentele indicate *supra*, instanţa conchide că inculpatul Petru Ivanov, intenţionat se eschivează să se prezinte în şedinţele de judecată, or având obligaţia într-o situaţie de a se

prezenta la cercetarea cazului privind învinuirea adusă acestora, iar în alt aspect, *de a informa instanţa privind schimbarea domiciliului său*, a ignorat cerinţele enunţate, care sunt prevăzute de *art. 66 alin. (5), pct. 1) din Codul de procedură penală*, potrivit căruia inculpatului este obligat să se prezinte la citarea instanţei sau ale *art. 238 alin. (3[1]) din acelaşi cod*, din care reiese că *inculpatul are obligaţia de a informa, în termen de cel mult 3 zile, instanţa de judecată despre schimbarea domiciliului*, prevederi despre care inculpatul a fost informaţi inclusiv anterior la faza urmăririi penale, cu ocazia înaintării învinuirii sale şi audierii, dar şi prin efectul legii, a cărei efect public se extinde şi în privinţa lui Petru Ivanov în lumina principiului unanim recunoscut *nemo censetur ignorare legem (care presupune că necunoaşterea sau cunoaşterea greşită a legii, nu înlătură obligaţia persoanelor de a se conforma legii)*.

Concomitent, privind intenţia inculpatului de a se eschiva, servesc şi alte circumstanţe obiective, precum atitudinea indiferentă faţă de desfăşurarea rezonabilă a judecării cauzei, nereclamarea citaţiilor de către acesta sau iniţierea investigaţiilor în vederea găsirii lui Petru Ivanov de către instanţă, fiind o măsură evidentă şi necesară anume în condiţiile expuse mai sus privind eschivarea, dar şi pentru asigurarea desfăşurării procesului penal cu maximă diligenţă, cu respectarea drepturilor tuturor participanţilor la proces.

Astfel, instanţa reiterează că o procedură care se desfăşoară în absenţa inculpatului nu este în sine incompatibilă cu art. 6 din Convenţie, fiind produsă o denegare de justiţie doar atunci când asupra cauzei unui individ condamnat *in absentia*, se va pronunţa o instanţă, fără ca acesta să fie audiat cu privire la temeinicia acuzaţiei în fapt şi în drept sau atunci când *nu s-a stabilit* că *acesta a renunţat la dreptul său de a se prezenta* şi de a se apăra ori că *a avut intenţia de a se sustrage* de la justiţie [*Sejdovic împotriva Italiei* (MC), par. 82].

La caz, instanţa a constatat întemeiat atât faptul, cât şi intenţia certă a inculpatului atât de a se eschiva de la prezentarea în instanţă, cât şi de renunţare la participare în şedinţele de judecată, precum şi de manifestare a unui vădit dezinteres faţă de desfăşurarea procesului penal de acuzare a sa, iar în opinia instanţei, dreptul la un proces echitabil al acuzatului nu a fost astfel afectat, or Petru Ivanov pe tot parcursul procesului penal a fost asistat de apărător profesionist, desemnat în acest sens, în privinţa căruia nu au fost reţinute obiecţii.

4. *Vinovăția inculpatului pentru comiterea infracţiunii incriminate în baza art. 179 alin. (2) Cod Penal, se confirmă prin probele cercetate nemijlocit în ședința de judecată, și anume:*

Declaraţiile:

4.1. *Părți vătămate Oleg Potoroacă*, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în ședință de judecată, a declarat că pe data de 27.09.2019 în jurul orelor 23:00 el a fost telefonat de Cebotari Elena, însă el fiind în stare de ebrietate a spus că nu iesă. Cu Cebotari Elena sunt în relații nu prea bune, era fosta sa concubină. Atunci el l-a telefonat pe fratele său Ion și i-a solicitat ajutor fiindcă era amenințat. Pînă a suna fratele său, în gospodărie a intrat Ivanov Petru și Cebotari Elena, dar acum are numele de familie Popa. Deja persoanele au intrat în gospodărie și s-a început o ceartă și Cebotari Elena l-a lovit pe el. Ivanov Petru l-a apucat de gît, iar Cebotari Elena îl lovea peste corp și față. La scurt timp a apărut și fratele său, care a încercat să-l apuce pe Ivanov Petru, însă acesta s-a zmuncit și a fugit. A rămas pe loc numai Cebotari Elena, și atunci a chemat poliția la fața locului. La moment nu are careva pretenții materiale și morale față de inculpat. După cazul dat, el i-a spus că îl iartă pe inculpat și careva pretenții nu are la el.

4.2. *Martorul Ion Potoroacă,* prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată, nu ține

minte data și anul, dar aproximativ cu 4-5 ani în urmă, era toamna. El se afla în la domiciliu său. La un moment dat l-a telefonat fratele său Oleg și i-a spus că în ogradă la el a venit Elena Popa și cu vărul ei și îi face careva probleme în ogradă. El cînd a venit la fratele său Oleg, deja atunci aceștia încercau să fugă și a fost poliția la fața locului. Fratele său l-a sunat noaptea, era tîrziu. Erau două persoane în ogradă și se certau cu fratele său. El cînd s-a apropiat, Elena a rămas în gospodărie fiindcă a oprit-o pe loc, dar inculpatul deja a plecat. Nu cunoaște motivul certii.

4.3. <u>Respectiv, au mai fost prezentate următoarele mijloace de probă administrate în faza de urmărire penală și cercetate nemijlocit în ședința de judecată:</u>

-procesul verbal de cercetare la fața locului din 02.10.2019, din care rezultă că a fost cercetat domiciliul părți vătămate Potoroacă Oleg din s. *****, r-nul *****. /f. d. 38-42, Vol.I/

-proces verbal de confruntare dintre partea vătămată Potoroacă Oleg și inculpatul 31.01.2020, din care rezultă că inculpatul nu recunoaște fapta, iar partea vătămată a declarat că, inculpatul Ivanov Petru la ținut de gît în timp ce Cibotari Elena îl agresa /f. d. 134-135, vol.I/

-procesul verbal de examinare a descifrărilor convorbirilor telefonice din 29.05.2020, din care rezultă că, Ivanov Petru în perioada comiterii faptei se afla pe teritoriul r-lui ***** (f.d.147, Vol.I).

4.4. În cadrul cercetării judecătorești partea vătămată Potoroacă Olga a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa, iar acuzatorul de stat a renunțat la declarțiile părții vătămate Potoroacă Olega invocînd faptul că acțiunile inculpatului Ivanov Petru au fost îndreptate înmpotriva părți vătămate Potoroacă Oleg. La fel a renunțat și la martorii Potoroacă Raisa și Golban Ion.

4.5. În cadrul cercetării judecătorești, de către partea apărării nu au mai fost prezentate şi cercetate alte mijloace de probă suplimentar celor prezentate de partea acuzării.

Subsecvent, în dezbateri judiciare, apărătorul a solicitat adoptarea unei sentinţe de condamnare a inculpatului, cu aplicarea amnistiei, or din discuția cu inculpatul, ultimul a recunoscut fapta incriminată.

Analizând coroborat probele administrate în cursul cercetării judecătorești și în faza de urmărire penală, instanța reține următoarele:

Potrivit Recomandării nr. (94)12 a Comitetului de Miniştri către statele membre ale Consiliului Europei privind independenţa, eficienţa şi rolul judecătorului, judecătorii au obligaţia şi trebuie să deţină puterea de a exercita responsabilităţile judiciare ce le revin în scopul de a se asigura de aplicarea corectă a legii şi instrumentarea cauzelor în mod echitabil, eficient şi rapid.

Potrivit art. 50 din Codul penal, se consideră răspundere penală condamnarea publică, în numele legii, a faptelor infracţionale şi a persoanelor care le-au săvârşit, condamnare ce poate fi precedată de măsurile de constrângere prevăzute de lege.

Conform art. 51 din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

În conformitate cu dispozițiile art. 8 din Codul de procedură penală, precum şi cu cele ale art. 21 din Constituţia Republicii Moldova, orice cetăţean beneficiază de prezumţia de nevinovăţie, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condiţiile prevăzute de lege.

La adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; la pronunţarea unei decizii judecătoreşti de condamnare, prezumţia de nevinovăţie este răsturnată cu efecte *„erga omnes”*, iar soluţia magistraţilor trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăţie, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunţe o soluţie de achitare.

Potrivit art. 93 din Codul de procedură penală, probele sânt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei infracţiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei, precum şi la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluţionare a cauzei. În calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: declaraţiile bănuitului, învinuitului, inculpatului şi etc.

În acest context prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

Prin urmare, fiind cercetate în conformitate cu art. 101 alin. (l) şi (2) din Codul de procedură penală în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicţii esenţiale şi semnificative între probele cu martori şi cele materiale.

Conform art. 384 din Codul de procedură penală, instanţa hotărăşte asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinţei de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentinţa se adoptă în numele legii. Sentinţa instanţei de judecată trebuie să fie legală, întemeiată şi motivată. Instanţa îşi întemeiază sentinţa numai pe probele care au fost cercetate în şedinţa de judecată.

În conformitate cu art. 8 alin. (3) în coroborare cu art. 389 din Codul de procedură penală, sentinţa de condamnare se adoptă numai în condiţia în care, în urma cercetării judecătoreşti, vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracţiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe exacte, cercetate de instanţa de judecată, când toate versiunile au fost verificate, iar divergenţele au fost lichidate şi apreciate corespunzător.

Astfel, instanţa conchide că în privința inculpatului Petru Ivanov a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare.

La fel, conform art. 6 alin. (3) al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, instanţa concretizează că inculpatului i s-a adus la cunoștință urmărirea penală atât *natura* și *cauza* acuzației, dar și probele pe care se fundamentează acuzația în materie penală, într-o manieră detaliată şi în termen legal, prin ordonanţa de recunoaştere în calitate de bănuit, prin ordonanţa de punere sub învinuire şi rechizitoriul întocmit.

Instanţa de judecată subliniază că şi-a bazat constatările sale pe probele verbale şi în scris prezentate, dar şi în analiza faptului dacă acuzările sunt bine justificate conform standardului de dovadă, care este acel al *„în afara dubiilor rezonabile”*, or astfel de dovadă poate rezulta din coexistenţa deducerilor suficient de puternice, clare şi concordante sau a similarelor prezumţiei de fapt necombătute; adiţional, poate fi luat în consideraţie comportamentul părţilor când sunt obţinute dovezile *(hotărârea Irlanda c. Regatului Unit din 18 ianuarie 1978, seria A nr. 25, p. 65, alin. 161)*.

În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 din Convenţie, în dreptul la un proces echitabil se atribuie şi necesitatea motivării hotărârii. Sub acest aspect în cauzele *Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei și Boldea contra României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuind avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum şi diferențele existente în fiecare stat contractant

cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.

De asemenea, CtEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate *(cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007)*. La fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților *(cauzele Perez împotriva Franței și Van de Hurk împotriva Olandei)*.

În acest mod, analizând cumulul de probe anexate la dosar, inclusiv a declarațiilor inculpatului depuse la faza de urmărire penală, a declarațiilor martorului, cît și a materioalelor cauzei, care au fost apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) din Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinenţei, concludenţii, utilităţii, veridicităţii şi coroborării lor, instanța constată că faptele pentru care inculpatul a fost trimis în judecată, există și au fost săvârșite anume de acesta cu vinovăţie, cu scop cupidant, corespunzător învinuirii aduse la caz.

4.6. Astfel, conform ordonanței de punere sub învinuire, dar şi potrivit rechizitoriului, acțiunile lui Petru Ivanov au fost încadrate juridic în baza art.179 alin.(2) din Codul penal, care stabileşte răspunderea penală pentru, „*pătrunderea ilegală şi refuzul de a părăsi domiciliul persoanei, săvârşită cu aplicarea violenţei*”, iar fapta a fost comisă pe 27.09.2019.

Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracţiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârşite şi semnele componenţei infracţiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

Calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători. Instanţa de judecată relevă că în cauza *„Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993”*, CtEDO a statuat că „(...) o infracţiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiţie va fi îndeplinită atunci cînd individul poate să ştie, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este dată în jurisprudenţă, ce acte şi omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală”.

Verificând respectarea condiţiilor prevăzute de Codul de procedură penală, în coraport cu declaraţiile părți vătămate și a martorului şi cu cercetarea nemijlocită a restului mijloacelor de probă în şedinţă de judecată, administrate la urmărire penală, instanţa a constatat că a avut loc fapta prejudiciabilă constatată, care a fost săvârşită de aceste inculpat cu vinovăţie, încadrate în conformitate cu prevederile normelor din Codul penal al Republicii Moldova expuse *supra*, după semnele invocate *infra*.

6.1.1. Astfel, apreciind probele, instanţa statuează că, pătrunderea și rămânerea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia, cu amenințarea aplicării violenței, or dreptul garantat de art. 8 din CEDO privind inviolabilitatea vieții private și domiciliului, preluat de art. 29 din Constituția RM, în corespundere cu care domiciliul și reședința sunt inviolabile; nimeni nu poate pătrunde sau rămâne în domiciliu sau reședința persoanei fără acordul acestei.

Potrivit art. 6 alin. (11) Cod de procedură penală, *domiciliu* este locuinţă sau construcţie destinată pentru locuirea permanentă sau temporară a unei sau a mai multor persoane (casă, apartament, vilă, cameră la hotel, cabină pe o navă maritimă sau fluvială), precum şi încăperile anexate nemijlocit la acestea, constituind o parte indivizibilă (verandă, terasă, mansardă, balcon, beci, un alt loc de uz comun). Prin noţiunea de domiciliu, în sensul prezentului cod, se înţelege şi orice teren privat, automobil, navă maritimă şi fluvială privată, birou.

Deci, în sensul normei procesual-penale, prevăzută la art. 6 pct. 11) Cod de procedură penală, noțiunea de domiciliu, la care se atribuie și alte construcții auxiliare, are același sens ca și în conținutul art. 179 Cod penal.

Cu referire la componența de infractiune prevăzută de art. 179 Cod penal, instanța de judecată reține că, *obiectul juridic special al infracțiunii* îl constituie relațiile sociale referitoare la inviolabilitatea domiciliului garantată de Constituție.

Noțiunea de domiciliu desemneaza locul în care persoana își are locuința stabilă, statornică sau principală. Dreptul la domiciliu privește siguranța și bunăstarea persoanei (*Gullov v. Regatul Unit*). CEDO a extins noțiunea de domiciliu și asupra dreptului persoanei la respect al sediului său social, al agenților sale sau al locatorilor sale profesionale. Încriminând violarea la domiciliu legiuitorul a asigurat realizarea dreptului persoanei la respect social și la desfășurarea vieții personale la propria dorință, fără amestecul abuziv al reprezentaților organelor de stat sau altor persoane.

Latura obiectiva a infracțiunii se realizează prin două modalități: prin pătrundere sau prin rămânere ilegală în domiciliul sau reședința persoanei. Acțiunea de pătrundere - presupune violarea spațiului locativ, intrarea ilegală a faptuitorului în domiciliul persoanei; a rămâne - înseamnă a nu parasi locul în care se află faptuitorul, iar noțiunea de domiciliu desemneaza locul în care persoana își are locuință stabilă, statornică sau principală. Violare de domiciliu presupune pătrunderea și rămînerea ilegală în domiciliul (...) unei persoane fără consimțămîntul acesteia ori refuzul de a-l părăsi, la cererea ei, acțiunea de pătrundere presupunând violarea spațiului locativ, intrarea ilegală a făptuitorului în domiciliul (...) persoanei; *infracțiunea se consideră consumată din momentul pătrunderii sau rămânerii ilegale în domiciliu*; ceea ce determina latura obiectivă a infracțiuni, care se manifestă prin fapta prejudiciabilă în formă de acțiune (...), ce se prezintă sub pătrunderea ilegală, fără consimțământul victimei, adica introducerea, contrară legii, a faptuitorului cu întreg corpul său în spațiul în care victima are domiciliul, indiferent de modul și metodele folosite.

Prin sintagma de „amenințare" folosită în contextul art. 179 alin.(2) Cod penal, se are în vedere acțiunea ce constituie o formă a violenței psihice, care presupune efectuarea de către faptuitor a unui act de natură să inspire victimei teamă, care o pune în situația de a nu mai avea resursele psihice necesare pentru a rezista constrângerii manifestate din partea faptuitorului îndreptate de ultimul în scopul pătrunderii sau rămânerii ilegale în domiciliu. Mai exact, prin amenințarea cu aplicarea violenței se aduce atingere libertății psihice a victimei. În ipoteza violării domiciliului cu amenințarea aplicării violenței se precizează că caracterul periculos este reliefat de împrejurarea că victima conștientizează că este amenințată, iar în conștientul victimei creându-se o stare de teamă profund dăunatoare ce este în măsura de a o inhiba în aplicarea unor acțiuni necesare pentru contracararea urmărilor în urma comiterii infracțiunii.

Infracțiunea se considera realizată din momentul pătrunderii sau rămânerii ilegale în domiciliu sau în reședință.

Latura subiectivă a infracțiunii se săvârșește cu intenție directă. Faptuitorul este conștient de caracterul ilegal al pătrunderii sau rămînerii, fără consimțământul stăpanului, în domiciliul sau în reședința acestuia, încălcându-i astfel libertatea.

Subiect al infracțiunii, este orice persoana fizică responsabilă, care a împlinit vârsta de 16 ani.

Reieșind din cele reținute supra, în coraport cu declarațiile părții vătămate Potoroacă Oleg, cît și a martorului Potoroacă Ion se confirmă faptul intrării inculpatului Petru Ivanov în gospodăria ce aparție lui Potoroacă Oleg fără a îi cere acordul fără permisiunea părții vătămate.

În asemenea circumstanțe, instanța de judecată concluzionează că latura obiectivă a infracțiunii a fost realizată pe deplin de către Petru Ivanov în momentul pătrunderii-rămânerii ilegale în domiciliul părții vătămate Potoroacă Oleg, or, infracțiunea respectivă are o componența formală și se consideră consumată din momentul comiterii a cel puțin a uneia din actiunile cu caracter alternativ: de pătrundere ilegală, de rămânere ilegală, și/sau refuzului de a părăsi domiciliul la cererea persoanei, iar amenințarea cu violențe fizice are un caracter facultativ.

Prin urmare, instanța de judecată consideră necesar ca Petru Ivanov să fie condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.179 alin.(2) Cod penal, conform semnelor calificative *„„pătrunderea ilegală şi refuzul de a părăsi domiciliul persoanei, săvârşită cu aplicarea violenţei”*, reieşind din considerentele enumerate *supra*, precum şi din totalitatea probelor examinate în faza urmăririi penale şi constatate ca fiind pertinente, concludente și veridice, care în ansamblu coroborează şi se completează între ele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert că anume inculpatul Petru Ivanov a comis infracţiunea constatată, cu vinovăţie sub forma intenţiei directe.

Cu privire la individulizarea pedepsei.

6.1. De către acuzatorul de stat Mihail Chipăruș, în dezbaterile judiciare a fost solicitată recunoașterea inculpatului vinovat de săvârșirea infracțiunii incriminate cu stabilirea unei pedepse cu închisoare pe un termen de 6 luni, iar în temeiul amnistiei să fie liberat de la executarea acesteia.

Apărătorul Ruslan Caciarin, care acționează în interesele inculpatului Petru Ivanov, în dezbaterile judiciare a solicitat instanței emiterea unei sentinţe de încetare în legătură cu aplicare amnistiei.

6.2. Potrivit art.24 alin.(2) CPP, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârşirii unei infracţiuni, instanţa de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracţiune, având deplina libertate de acţiune în vederea realizării acestei operaţiuni, ţinând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operaţiunii de individualizare a acesteia.

La individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica instanţa va avea în vedere dispoziţiile art. art. 7, 75 Cod penal, respectiv: modalitatea şi împrejurările în care a fost comisă infracţiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârşite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar şi circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

În conformitate cu art.61 alin.(1) şi (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnaţilor, cât şi a altor persoane.

Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală şi corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanţa remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune.

De altfel, pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracţiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni.

În concordanţă, instanţa consideră că o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit.

În aceste sens, instanța de judecată menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca „preţul" pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile şi urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptăţii, inclusiv prin prisma principiilor proporţionalităţii şi cel al echităţii lor.

Instanţa concluzionează că sentinţa de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât şi pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracţiuni şi va constitui o garanţie şi o asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită.

În cadrul individualizării pedepsei, instanţa de judecată ține cont și de regula nr.6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniştri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancţiunilor aplicate în comunitate *(adoptată de Comitetul de Miniştri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegaţiilor de Miniştri)*, potrivit căreia „natura şi durata sancţiunilor şi măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporţională cu gravitatea infracţiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia".

Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii şi trebuie avute în vedere în procesul de stabilire şi aplicare a pedepsei.

6.3. Privind gravitatea infracţiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) din Codul penal săvârşită de către inculpat, instanţa, conform art.16 din Codul penal, atestă că infracţiunea, în funcţie de caracterul şi gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracţiunilor mai puţin grave comise cu intenţie.

Totodată, instanța de judecată reține că inculpata a comis infracțiunea în lipsa circumstanțelor atenuante și agravante prevăzute de art.76, 77 din Codul penal.

Subsecvent, temeiuri pentru liberarea inculpatei de răspundere penală conform prevederilor art. 53 din Codul penal nu au fost stabilite.

În continuare, instanţa de judecată conchide că articolul 179 alineatul (2) din Codul penal stabileşte atât la data comiterii infracțiunii, cât şi în prezent o pedeapsă *cu amendă în mărime de la 550 la 950 unităţi convenţionale sau cu muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 140 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 3 ani.*.

Pe cale de consecinţă, instanţa evidenţiază că în procesul judiciar, procurorul a solicitat tragerea la răspundere penală prin aplicarea în privinţa acestora a unor pedepse sub forma închisorii, în privinţa căreia apărătorul nu a obiectat.

În acest mod, reieșind din opiniile participanților la proces, a materialelor dosarului penal și din cele nominalizate *supra*, instanța consideră că o pedeapsă care ar justifica cu adevărat scopul legii penale în acest caz, care ar contribui la corectarea condamnatului și prevenirea comiterii de noi infracțiuni de către condamnat este aplicarea unei pedepse sub forma închisorii pe un termen de 6 luni, după cum statuează sancțiunea imperativă a normei speciale prevăzute la 70 alin.(2) și art. 179 alin. (2) din Codul penal, care este una echitabilă în raport cu infracțiunea săvârșită și în același timp nu va genera sentimente de nedreptate, dar va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.

Totodată, instanţa reţine că inculpatul întrunește condițiile impuse de legislația în vigoare în vederea alegerii unei pedepse cu aflarea în detenţie pe termenul expus anterior și anume reieşind din imperativitatea sancţiunii normei penale, or raportat la conduita inculpatului dovedită pe întreg parcursul judecării cauzei, la atitudinea față de faptele comise şi comportamentul său indiferent faţă de propriul caz, permit instanţei să concluzioneze şi faptul că corectarea şi reeducarea lui Petru Ivanov este posibilă doar aplicându-i o pedeapsă penală cu închisoare în limitele sancțiunii normelor penale incriminate, pe termenul conchis de instanţă şi luând în considerare că inculpatul, fiind condamnat anterior pentru comiterea altor infracţiuni.

În același timp, în ce privește aprecierea tipului *****ui pentru executarea pedepsei, instanța de judecată în cazul condamnării inculpatului, în conformitate cu art. 72 alin. (3) din Codul penal, va dispune executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

7. Examinarea posibilității aplicării prevederilor Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr.243 din 24 decembrie 2021.

1. Potrivit art.24 alin.(2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În cazul săvârşirii unei infracţiuni, instanţa de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracţiune, având deplina libertate de acţiune în vederea realizării acestei operaţiuni, ţinând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal, de Codul de procedură penală şi de alte legi speciale, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operaţiunii de individualizare a acesteia sau la temeiurilor de liberare de la executarea acesteia şi de liberare de la răspunderea penală.

Totodată, instanța de judecată reține că Petru Ivanov anterior a fost condamnată pentru comiterea altor infracţiuni mai puţin grave, precum şi în privinţa acestuia nu se mai atestă alte acte de împăcare sau aplicarea anterioară a amnistiei penale.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 389 alin. (1) al Codului de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate în instanța de judecată, iar alin. (4) pct. 2) al articolului menționat *supra* prevede că sentința de condamnare se adoptă cu stabilirea pedepsei și cu liberarea de executarea ei în cazul

amnistiei conform art. 107 din Codul penal și în cazurile prevăzute în art. 89 alin. (2) lit. a), b), c), e), f) și g) din Codul penal.

Concomitent, potrivit art. 6 alin. (2) din Legea nr. 243/2021, se conchide că la aplicarea prevederilor alin. (1) din acelaşi articol, care la rândul său explică situaţia când nu poate fi aplicată instituţia amnistiei, nu se ține cont de antecedentele penale ale persoanei reabilitate și nici de antecedentele penale stinse în modul stabilit de legislație.

Repectiv, instanţa a constatat că, după caracterul şi gradul prejudiciabil, prin prisma art. 16 din Codul penal, infracțiunea prevăzută la art. 179 alin. (2) din Codul Penal se clasifică ca fiind mai puțin gravă, pentru săvârșirea căreia legea prevede în calitate de pedeapsă închisoare pe termene nu mai mari de 3 ani.

Potrivit prevederilor art.107 din Codul penal, amnistia este actul ce are ca efect înlăturarea răspunderii penale sau a pedepsei, fie reducerea pedepsei aplicate sau comutarea ei. Totodată, amnistia nu are efecte asupra măsurilor de siguranţă şi asupra drepturilor persoanei vătămate, precum şi nu se aplică în cazul săvârşirii de infracţiuni prevăzute la art.166^1 alin.(2)–(4) din Codul penal, precum și persoanelor care au săvârşit asupra minorilor infracţiuni prevăzute la art.171–175^1, 201, 206, 208, 208^1 şi 208^2 din acelaşi cod.

În consecutivitate, la data de 24 decembrie 2021, Parlamentul Republicii Moldova a adoptat Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenţei Republicii Moldova nr. 243 din 24 decembrie 2021, care a fost publicată în Monitorul Oficial al Republicii Moldova nr. 325-333 la 31 decembrie 2021.

În conformitate cu art.2 alin.(1) al Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenţei Republicii Moldova nr.243 din 24 decembrie 2021, procesul penal *se încetează* la faza de urmărire penală sau *la cea de judecare* referitor la infracţiunea *săvârşită până la adoptarea prezentei legi*, pentru care Codul penal nr.985-XV din 18 aprilie 2002 prevede drept pedeapsă principală maximă cu închisoare *pe un termen de 7 ani*.

Iar art. 2 alin. (4) din Legea nr. 243/2021, se conchide că în privinţa persoanei care refuză încetarea procesului penal, conform alin.(1)–(3) din prezentul articol, instanţa de judecată, la pronunţarea sentinţei, poate hotărî încetarea procesului penal dacă, în urma cercetării judecătoreşti, vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracţiunii a fost confirmată, inculpatul întruneşte criteriile stabilite la art.1 şi nu cade sub incidenţa art.6.

În aceste condiţii, în fapt instanţa reţine că în şedinţă de judecată, avocatul a solicitat să fie aplicată în privinţa inculpatului Legea cu privire la amnistie nr. 243 din 24 decembrie 2021.

În continuare, instanţa iterează că potrivit actului de învinuire şi constatărilor instanţei de judecată, inculpatul Petru Ivanov a fost pus sub învinuire şi consideratat vinovat pentru comiterea unei infracțiuni mai puţin grave, pentru care sunt prevăzute pedepse mai reduse decât cea stipulată în art. 2 alin. (1) din Legea nr. 243/2021.

Prin urmare, instanţa de judecată atestă că în speţă, sunt întrunite condiţiile stabilite la art.2 alin.(1) al Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenţei Republicii Moldova nr.243 din 24 decembrie 2021, întrucât fapta a fost comisă de inculpat până la adoptarea Legii menţionate, iar vina inculpatul a fost a fost dovetită în urma cercetări judecătorești.

Instanţa mai precizează astfel că infracţiunea incriminată nu intră sub incidenţa prevederilor art. 6 din aceiaşi lege cu privire la amnistie şi respectiv, conducându-se de condițiile speciale privind aplicarea Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr.243 din 24 decembrie 2021, instanța de judecată constată că acestea sunt pe deplin întrunite în cazul nominalizat, în care inculpatul Petru

Ivanov este acuzat, motiv pentru care consideră posibil de a o libera de executarea pedepsei stabilite inculpatului sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni, pe motivul intervenirii amnistiei.

Cu privire la măsura preventivă.

8. În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) şi art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanţa urmează să se expună în privinţa măsurii preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.

În contextul dezbaterilor judiciare părțile nu s-a expus pe marginea aplicării măsurilor preventive.

Analizând materialele dosarului penal, la momentul emiterii sentinţei, instanţa atestă că în privinţa inculpatului Petru Ivanov nu este aplicat o măsura preventivă şi în condiţiile aplicării instituţiei amnistiei, cu liberarea de la executarea pedepsei penale, nu consideră necesară aplicarea acesteia.

Cu referire la cheltuielile judiciare.

9. Cu privire la cheltuielile judiciare, instanța de judecată reține, că acuzatorul de stat în dezbateri judiciare nu a solicitat încasarea cheltuielilor judiciare, iar potrivit rechizitoriului, nu au fost stabilite prezenţa acestora.

Cu privire la mijloacele materiale de probă.

10. Cu referire la prevederile art. 161-162, art.385 alin.(1) pct.13, art.397 pct. 3) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delicte.

La caz, instanța de judecată reține că, corpuri delicte în cauza dată nu sunt.

11. Astfel, în baza materialelor cauzei penale şi a probelor cercetate în ședința instanței de judecată, în conformitate cu prevederile articolelor 70 , 107 din Codul penal, 162, 340, 384-389, 389 alin. (4) pct. 2), 392-395 și 397 din Codul de procedură penală, articolul 2 din Legea privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenţei Republicii Moldova nr. 243 din 24 decembrie 2021, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ș t e:

Se recunoaşte vinovat **Ivanov Petru Petru** în comiterea infracţiunii prevăzute de articolul 179 alin. (2) din Codul penal, se condamnă şi i se stabileşte o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 6 (șase) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Se liberează Ivanov Petru Petru de executarea pedepsei stabilite prin prezenta sentință în temeiul art. 107 alin. (1) Cod penal, în legătură cu intervenirea amnistiei în baza Legii nr. 243 din 24 decembrie 2021 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 30-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Sentinţa este cu drept de atac în ordine de apel la Curtea de Apel Nord, în termen de 15 (cincisprezece) zile, prin intermediul Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, din momentul pronunțării integrale a acesteia.

Preşedintele şedinţei,
judecător /semnătura/ Eugeniu Russ

Copia corespunde originalului,
Judecător Eugeniu Russ